

4.3. Rådgivningens karakter

I forsøgsordningen var det forudsat, at rådgivningen skulle ske i tværfagligt samarbejde, der omfattede statsamtets jurister, psykologer og socialrådgivere. Rådgivningen blev således givet ved samtaler med psykologer og/eller statsamtets jurister, og det var fastsat, at samtaletiden i gennemsnit ikke burde strække sig over mere end 4 løntimer pr. par.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at den permanente rådgivning ligeledes bør udformes således, at rådgivningen kan ske i et tværfagligt samarbejde mellem psykologer, socialrådgivere og jurister. Rådgivningen vil formentlig i nogle tilfælde kunne gives ved ansatte ved statsamtet, men i øvrigt må statsamtet træffe aftale med andre om, at de yder rådgivning for statsamtet.

Omfanget af rådgivningen findes i overensstemmelse med indstillingen fra arbejdsgruppen fortsat at burde være gennemsnitlig 4 timer pr. par, hvilket svarer til omfanget af den rådgivning, der var forudsat ved indførelsen af rådgivning i sager om forældremyndighed og samværret efter myndighedslovens § 27 a.

Endelig finder Justitsministeriet, at det ligesom under forsøgsordningen bør fastsættes, at rådgivningen i almindelig skal være betinget af, at begge ægtefæller ønsker at deltage, og at de møder samtidigt og personligt til rådgivningen.

4.4. Betaling for rådgivningen

Som det fremgår ovenfor under pkt. 3.4., har arbejdsgruppen foreslået, at der indføres en brugerbetaling på 500 kr. for hvert rådgivningsforløb.

Justitsministeriet finder ligesom arbejdsgruppen, at det er rimeligt, at der indføres en vis betaling for rådgivningen. Betaling må også antages at indebære, at kun par, der er motiveret for rådgivningen, accepterer et tilbud herom, hvorved rådgivningen har størst udsigt til resultater.

Indførelse af en betalingsordning, hvorefter der skal betales 500 kr. pr. rådgivning, vil ikke medføre fuld omkostningsdækning for det offentlige. Henset til rådgivningens sociale karakter, herunder dens sammenhæng med den vederlagsfri rådgivning efter bistandsloven, findes det imidlertid forsvarligt, at egenbetalingen ikke fuldt ud dækker det offentlige omkostninger i forbindelse med rådgivningen.

Det er således Justitsministeriets opfattelse, at arbejdsgruppens forslag om betalingens størrelse er passende, og det foreslås derfor, at der i ægteskabsloven som § 43, stk. 3, indsættes en regel, der giver hjemmel til at opkræve 500 kr. i betaling for frivillig rådgivning.

5. Administrative og økonomiske konsekvenser

Som det fremgår ovenfor under pkt. 4.3. og pkt. 4.4., foreslås rådgivningsordningen udformet således, at der ydes rådgivning med gennemsnitligt 4 rådgivningstimer pr. par og med en egenbetaling på 500 kr. pr. rådgivningsforløb. Til statsamtets behandling i forbindelse med tilbud om rådgivning forventes at medgå et tidsforbrug, der ligesom i forsøgsordningen anslås til ca. 2 timer pr. sag, i hvilken rådgivning tilbydes. Dette indebærer en udgift for statsamtterne, som på baggrund af oplysningerne vedrørende forsøgsordningen anslås til i alt ca. 2.000 kr. pr. rådgivningsforløb. Efter fradrag af egenbetalingen bliver udgiften således ca. 1.500 kr. pr. sag, i hvilken der gives rådgivning. Beløbet dækker udgifter til psykolog, socialrådgiver, jurist samt øvrige udgifter ud over selve rådgivningsarbejdet. Det relativt høje tidsforbrug på ca. 2 timer pr. sag til behandlingen i forbindelse med tilbud om rådgivning skønnes endvidere at dække tidsforbruget ved tilbud om rådgivning i de sager, der ender med, at parrådgivning ikke gennemføres.

Den samlede udgift for statsamtterne afhænger af, i hvilket omfang parrådgivningen vil blive anvendt. Skønnet herover er forbundet med usikkerhed. Som det fremgår ovenfor under pkt. 3.3., blev der under forsøgsordningen gennemført rådgivning i forbindelse med en ægteskabssag i 1,1 pct. af de 5.701 sager, der kunne have udløst rådgivning i de to statsamter i den pågældende periode. Det tilsvarende antal af sager var i 1993 i de to statsamter 5.172. Det må således antages, at der ikke siden gennemførelsen af forsøgsordningen er sket sådanne ændringer i antallet af sager, der kan udløse rådgivning, at forudsætningerne for arbejdsgruppens skøn over det fremtidige antal rådgivninger er ændrede.

Arbejdsgruppen skønnede, at antallet af rådgivninger med indførelsen af en egenbetaling på 500 kr. på længere sigt ville blive 1.300 – 1.500 om året. Lægges dette skøn til grund, vil de årlige nettoudgifter til ordningen udgøre ca. 2,1 mio. kr.

Med ikrafttræden af ordningen pr. 1. juli 1995 anslås nettoudgiften i 1995 at udgøre ca. 1,1 mio. kr. Merudgifterne udgør 1,4 mio. kr., heraf lønsum 1,3 mio. kr. og indtægterne ved egenbetaling 0,3 mio. kr. I 1996 og følgende år anslås nettoudgiften til ca. 2,1 mio. kr. Merudgifterne udgør 2,8 mio. kr., heraf lønsum 2,5 mio. kr., og indtægten fra egenbetaling 0,7 mio. kr.

De samlede merudgifter ved lovforslaget vil blive afholdt inden for Justitsministeriets eksisterende bevillingsmæssige rammer.